

„Most menjünk fel Jeruzsálembe. Itt együtt fogunk elkölteni egy vacsorát.” Még egyszer ránéztek a zöld vetésre, és azt gondolták: „Minden szár alatt a földben fekszik egy mag, amelynek meg kell hálnia, és nyáron minden szár nagyon sok magot fog hordani.”

Hogyan ülte meg Isten Fia tanítványaival az utolsó vacsorát

Egy szép házban Jeruzsálemben a tető alatt volt egy nagy terem. Itt tudta megtartani Isten Fia tizenkét tanítványával az utolsó vacsorát. Amikor beléptek, az asztal már meg volt terítve, és leültek.

„Még egyszer szeretnék nektek a magról beszélni”, - mondta - „Én magam olyan vagyok, mint egy búzaszem, amelyet a földbe helyeznek, és meg kell hálnom, hogy sok emberben élhessek tovább. De egyúttal olyan is vagyok, mint a többi mag, amelyeket megcsépelnek, megőrölnek, és kenyeret sütnek belőlük. Én vagyok az élet kenyere.”

Ekkor kezébe vette a kenyeret, amely előtte feküdt az asztalon, felnézett mennyei atyjára, imádkozott, a kenyeret átnyújtotta a tanítványoknak, és ők megették. Ekkor minden tanítványnak odanyújtotta a borral teli kelyhet is, és ittak belőle. Szép dalokat énekeltek együtt. Majd kimentek a kertbe.

Nem sokkal ezután minden beteljesedett Isten Fián, amit korábban a barátoknak a magról beszélt: meg kell, hogy üssék, meg kell hálnia és a földbe kell helyezni Öt, hogy sok szárból újra feltámadhasson. Megütötték. Meg kellett hálnia és a Földbe kellett helyezni Öt, hogy sok emberi szívben új életre keljen.